

НАПРЪДЪКЪ

ВѢСТНИКЪ ЗА НАРОДНЫ, ПОЛИТИЧЕСКЫ И КНИЖЕВНЫ НОВИНЫ.

НАПРЪДЪКЪ излиза всяка сѣбота. — Годишното спомоществование е, една Тур. Лира златна. А шестмѣсечното, половина Л. Т. — Валз отъ Даржавата, шестъ бел. междидѣта всячески ПРЕДЛАТЕНИ. — Писма неспособдени отъ поща параск и на ржавания за вѣстникъ не сѣдружени съ предлатата си не сѣ приети. — Настоятели отъ оваряни за заплатата и иматъ право да зематъ на петнадесетълѣзъ едно, като сѣбератъ отъ 5 спомоществования на торъ.

Подписката на спомоществованията става въ Цариградъ — Аюнианъ Ханъ № 14 при Г-на И. Найденова редактора и притежателя. — Статии и дописки за общеполезни и народни работи са вѣлстванъ съ благодаренъ, въ всѣкий случай трѣба да сѣ снабдени съ потрѣбнитъ си подписи. — За обнародване на частни извѣстия са плаща по два гроша на редъ. — Испрачанитъ статии и дописки за обнародване, обнародвани или не, назадъ са неврацатъ никому.

Спомоществованията почнуватъ отъ началото на всякой мѣсець

Правдата е безсмъртна.

Въ нравственитъ свѣтъ сѣ извършва едно явление, върху което сѣкаш не са е размислило колкото трѣба: то е стропяването на всѣко лъжливо и тържествуването на истината, на правдата. Така, каквото и да бѣде възхищението съ което сѣ посрѣща по пъкога злото, и напротивъ каквото и да е хладнокрѣвие, което срѣщатъ правдата и доброто, развърската е неминуема. Позната истина е, и истина дору математическа, че злото, кога и да е има да излѣзе на бѣлъ денъ и да получи каквото му са пада. А правдата? — О тя е безсмъртна; каквито и да бѣждатъ прѣчкитъ, които ѝ са противягъ, каквито и да бѣждатъ насилствата, които ставатъ съ нея, тя *едина* день зема своето мѣсто, което е първо въ природата, тя бѣлсва въ всичката си тържественостъ и самитъ нейни похвалители сѣ принудени да колѣчатъ предъ нея, и благоговѣйно да ѝ искатъ прошка, за напесенната на лицето ѝ обида. Тѣзи сладостни размисления не посѣтихъ въ минутата, когато земами перото за да напишемъ пѣколко редове посветени върху възпоминанието на онзи печалниа случка, която ни сполѣтъ. Тѣзи сладостни размисления ни обиградихъ на този часъ кога ний можемъ свободно да дѣнемъ чиститъ въздухъ на отворено небе, кога ний можемъ да сравнявамъ тѣмината съ свободнии животъ, злочестината съ благополучието. Сладостни сѣ казвами тѣзи размисления, защото ний зехми единъ практически урокъ върху тържеството на правдата, защото сѣмо ний можемъ да го кажемъ: невинно пострадахми и нашата невинность излѣзе на бѣлъ денъ. Каква утѣха! какво тържество!

Ний са усѣщамъ развѣлнувани до дълбочинитъ на цѣлата си природа предъ възпоминанието на едно злочестие, въ което ний бѣхми посветени отъ една такава свѣтлозарпа звѣзда, която ни вдъхна пѣкаква свѣрхприродна сила за работенъ. И кога поченвами вече тѣзи работа главната наша длъжностъ е да поздравимъ съ най сѣрденъ поздравъ тѣзи звѣзда; защото това немощахми сторп изъ дѣното на тѣмината.

Ако има за човека минута най-сладка, минута най-въсхитителна, минута най-въсѣрженна, то е минутата кога страждущъ той сѣ вижда обколенъ отъ пѣкои пѣжни симпатии, приближенъ отъ пѣкои ми-остиви и великодушни рѣцѣ. Ако има часъ кога човѣкъ са усѣща пренесенъ въ идеално едно блаженство, то може да бѣде и въ най-голѣмото злочестие, кога вижда че пѣколко разумни и подобни нему сѣщества искаватъ голѣми състрадания за неговото положение.

Тѣзи минута, този часъ ний ги испитавхми на сами себе-си. Тамъ... отдалечени отъ обществото, ний приехми сладкитъ симпатии и пѣжнитъ съградиши на пѣколко чувствителни сѣрца, на пѣколко разумни людѣе. Тѣзи тѣхми сѣрденни изливания ни възхищавахъ въ

нашето злочестие. Ето защо, на сбора на всѣчки гласове ний погледихми като на свѣтлозарпа звѣзда, на звѣзда зорница, която ни общаваще много. Ето защо и въ този часъ ний усѣщамъ себе си вдъхнати отъ могуща сила за работа. Ето защо ний отворено, публично, прѣдъ цѣлъ свѣтъ поздравявахми тѣзи благородни души.

Толкозъ повече ний са възхищавахми и насърчавами защото въ проевлението на тѣзи гласове, ний съзирами блистателно доказателство че въ този народъ, който носи хубавото име Български народъ, има людѣе, достойни сѣнове на общото отечество. На туй проевление ний гледахми като на здрава гаранция за напредване въ пътя на свѣтлината, въ пътя на истината и на науката. Какво величественно явление! какви утѣшителни бѣлзи! Нека бѣде благословенъ денъ на раждането на тѣзи благородни души!

Съ тѣзи пѣколко думи ний намислихми да са отправимъ къмъ онѣзи наши приятели, които не ни забравихъ въ злочестие. Ний ще ги помолимъ да ни не лишаватъ отъ своитъ спипатии никога, защото посветени да служимъ честно на народа си, ний пѣвами друга подѣржка пѣвами друга надѣжда освѣтъ пакъ този народъ на който тѣ сѣ достойни сѣнове. То са знае че насърчаването, че спомогането, нравствено или вещественно, е силнии двигателъ, достѣенъ да държи въ неуморявано работенъ единъ работникъ въ областта на общественния животъ.

Като очекавми благоприятното отзоваване на всѣчки онѣзи, които сѣ нашата надѣжда, ний имъ давахми дума че отъ тѣхното сѣдѣствие зависе и по-скоро и по-сѣвршенното подѣржане на вѣстника ни. Ний пѣвами цѣлъ да забогатѣвхми и пребогѣрвахми отъ това сѣ предприимъ; но ще бѣде грѣхота предъ Бога и срамота предъ свѣтъ ако като сѣни са посветили да служимъ на народа си, ний не памѣрвахми въ това служенъ поне необходимото онова подѣржане за самага работа. Това което най-много желаемъ ний, то е да оздравимъ на листа си добри и вѣщи сѣтрудници; а какъ може да стане то ако не чрезъ чрезъ материалното насърчване, което, не трѣба да скрѣмъ, е главнии двигателъ за сполучено и успѣшно сѣдѣване на коя да било работа.

Предъ да свѣршимъ тѣзи си редове, ний има да приложимъ още единъ пѣтъ че «Напрѣдъкъ» пѣма да измѣни въ нѣщо своята програма, че той ще има за единичка цѣлъ да служи за освѣтление на българскитъ интереси, за представлението имъ предъ царското правителство, за воденъ въ пътя на видѣлницата на правдата и на истината.

За нашитѣ млади.

Ако метнемъ единъ внимателенъ погледъ върху занятията, на които са предаватъ нашитѣ млади во време на свободнитъ си часове, ний ще видимъ че тѣ ги губятъ повечето пѣти без-

цѣлни расходки, въ бѣлнувания безъ сѣпина и во всѣкакви бабини дивотии. А колко работа би са извършила въ туй време, каква полза би са извѣкла отъ тѣзи сѣжпоцѣнни празни часове? — Главната работа, на-която кожата да са предаждатъ нашитѣ млади въ туй време е да опитватъ умствениитъ си сили въ пѣкой трудъ. То е нашето мѣние, което искаме да развиемъ въ тѣзи си статийка.

Има пѣкои родители, които криво мислятъ че запмаването въ свободното отъ работа време поврежда на работата. Всѣки трудъ учи на трудъ. Колко по-привикнали да не губимъ единъ часъ отъ своя животъ, толкозъ повече ставамъ работни и каджри да работимъ.

Ако попретърсите живота на личнитъ, даровити и заслужили людѣе, вий ще видете у тѣхъ отъ най-ранна врѣстъ едно изобилие на занимашия и хилиши разни опитвания. Духътъ търси своя пѣтъ. Малкото непостоянство, слабото колебание въ началото е у тѣхъ залогъ на крѣпка воля, на сѣмо постоянство и на силно задѣгане въ узрѣла врѣстъ. Вече ний не са памѣрвахми въ онова отколяшно врѣме кога младиитъ момѣкъ, покореи на обичай и на челяднии законъ, приемалъ безъ да поразмисли сѣстоиенето, занятето, което му предавали неговитѣ родители.

Истина че това е било твърдъ добро во време оно, кога пѣмало навалици, сѣперничество и кога занятето е било единъ видъ залогъ почитанъ отъ всѣчки. По туй време пѣсѣществувало вѣче. Днесъ ний видимъ пѣти покритъ съ сѣперници и пѣрвани млади, готови за всѣчки поприща, за всѣчки занаети и за всѣчки сѣстоиения. За да са приготви сигурно пѣтуване, презъ това поприще потребни сѣ повече умствении дарби, повече крѣпка воля и по-усилии борби отъ колкото други пѣтъ.

Подиръ това лесно е да си растѣкували зашто са обезсърчатъ много изрядни и добръ надарени момци, които тѣхната челядъ не може да подмогне дѣйствително за да пробиятъ навалищата, да сѣ отворятъ пѣтъ за свободно работенъ. Таквиъ момци са виждатъ тогазъ да угасватъ въ малолѣпната или да са задушаватъ въ безредното.

Това е едно зло, което има потреба отъ своето лѣкарство. Споредъ насъ туй лѣкарство сѣстои въ това дѣто да дадемъ на младитѣ време, да ги накараме сами да памѣрватъ туй благоприятно време за да са развиятъ, образуватъ и просвѣтятъ. За тѣхното първо възпитание ний сѣмъ длъжни да направимъ пѣкой жертви. На тѣзи жертви ний ще приложимъ още дѣто ще покачамъ: да принесе дървото своитѣ плодове. Покога единъ ученикъ подиръ деня на излѣзването си изъ училището не бѣва каджренъ да знае какво струва и що може да работи.

Вий отъ училищнитѣ огради младиитъ ний ученикъ памѣрва различни прилѣждия. Ако той са памѣри въ пѣкой голѣмъ градъ, роскошната му ат-

мосфера, искусствената и криворазбрана цивилизация, калавити вѣшности и изгледы на все що го окрѣжава е за него камѣкъ на най-голѣмо искушение. Ако са памѣри, ако отиде въ пѣкоя паланка, въ пѣкое село или въ пѣкои колиби той ще посрѣщне други премѣждия. Тамъ той, този бунѣтъ и приготвенъ за всѣко развиване млади, ще са заглуши зашто мѣстото е тѣжно и мрачно, зашто пѣма никакво развлечение, зашто не памѣрва хора съ които да сподѣли или да сѣлска своитѣ идеи и мѣтѣи, зашто живота като стане твърдъ положителенъ и твърдъ коравъ, забравя са че младостта има право и потреба за умствено удоволствие.

* * *

Този случай не е за презирање. Работата изиска едно по-сериозничко внимание. Ний трѣба да са попитамъ: що трѣба да са прави тогазъ? — Нека отговоримъ.

Предъ всѣчко подбодете тѣзи млади да търсятъ почитени, умствени и полезни развлечения. Като преминаватъ съ тѣхъ празното си време, тѣхната полза ще бѣде многообразна. Дайте имъ леснотитѣ да могатъ да са сбиратъ, да сбиратъ съ себе наедно и тѣзи които повече знаятъ и тѣзи които не знаятъ колкото тѣхъ. Дозволете имъ и подбудете ги да държатъ сказки, публични уроци, да пматъ словопрѣпия и разискувания върху разни питання. Набавете имъ потрѣбнитъ списания, колкото ги имамъ макаръ, които бихъ имъ позволили да хранятъ копѣжъ пѣтпща, да са предаждатъ на каквито клонятъ занятия.

Особито внимание ний искаме да привлечемъ върху едната тѣзи точка. Въ дружесината на тѣзи млади сѣновци все ще са показало нѣкое отлично явление, все ще са лѣзи нѣкой гений, когото ний трѣба да улимъ да распознаемъ.

Всѣкитѣ постѣпки на този скригъ гений биятъ въ очи и то не е твърдъ малко дѣто самъ той да са искаже. Тогазъ ний имамъ за длъжностъ да дадемъ много за драго и да спомогнемъ усѣвршенствоването на тогоя, който съ време ще покаже невѣроятни резултати отъ талантъ и преимущества.

Недѣйте никога насилва вашитѣ спнове да стапѣтъ търговци, лѣкари, земедѣлци или занаятчии. Чрезъ това вий убивате въ тѣхъ онѣзи тѣхни природни стрѣмения за пѣкои звания, които сѣ тѣи сѣщо похвални и почетни.

Нѣщо по-зло отъ това дѣто да искаете отъ човѣка таквазъ работа, къмъ която той има едно силно отвращение. По този начинъ вий ще пригответе еднѣ човѣкъ каджренъ да спечели своя хлѣбъ, единъ човѣкъ, който ще работи само колкото да живѣе, но не и който ще живѣе за да работи. Природнитѣ му стрѣмения единъ пѣтъ задушени, убити, този младитѣ работникъ по налженната нему частъ ще работи отъ пѣмай-къдъ. А то са знае че таквазъ работа не бѣва благословена, не бѣва

Други пъкъ нѣкои искатъ да кажатъ че Ивачковичъ отричалъ да приеме сръбскитѣ патриаршески престои. И прилагатъ че ако излезе това истинно, тогазъ Короната т. е. правителството ще назначи одного отъ онѣзи които сѣ добили по малко гласове.»

ДЕБЪРЪ. — *Пишамъ ни отъ това мѣсто:*

— Слѣдъ многогодишни трудове, подиръ много бѣди страдания и жертви едва настанѣ часъ и за чисто българската Дебърска епархия да си отиде исподъ тежкитѣ гнетъ на фенерскитѣ деспоти. Последнитѣ писма които имамъ пазъ Дебърско ни явяватъ че жителитѣ отъ тази епархия, въ желанieto си да ся присъединитъ на българската ексархия, на основание на В. имп. Ферманъ, споразумѣва са по между си, и отиватъ съ съгласието на всички нѣколко души та явяватъ това намѣстната тамо власти, и така прѣставатъ името на владиката да са неспоменува вече ни въ единъ църква, и отиватъ него а избиратъ едно настоятелство отъ четирѣ лица и тѣмъ прѣдаватъ управленieto на църковнитѣ работи въ епархията. Тѣзи лица сѣ: икономътъ Попъ Томо, Трайче отъ лазаровци, Якимъ стирненски и Якимъ отъ патецъ, лица достойни и способни и извѣстни по родолюбieto си на всички Кичава. И така днесъ грцката митрополия въ Кичава е затворена а гърцитѣ митрополитъ е отишълъ въ Бигло да са плаче отъ кичавскитѣ каймакчии, че той ужъ му направилъ това зло.

Отъ страна на владиката останала сега за сега само четирма души, отъ българитѣ нѣкой си Георгия отъ Челопени, Блаже отъ Долени, попъ Димитръ Буруши и нѣкой си Г-нъ Кърсте та. Училища на Георгия за да поддържа грцк. владика не сѣ за друго но само за да настанѣ за неговъ вѣкиинъ въ Кичава, отъ него забуденъ е надобжитѣ и добъръ инакъ Блаже, а попъ Димитри е человекъ достоинъ за прѣзрѣние, за своето мисно поведѣние въ полюбивитѣ дѣла на владиката, а Кърсте-та билъ извѣстенъ за блаското си значество съ нѣкои злодѣйци арнаути, съ които са и нападѣ да прѣсия народътъ да признае владиката; тѣзи четирма народоотвѣтници на едно съ нѣколко души цинцари люканджии въ Кичава държатъ йоще противу народното желанье, и са мѣчатъ да не задържатъ грцкитѣ владика, въ което обаче не ще сполучатъ, защото освенъ желанieto което иматъ като българи да са прѣсѣднатъ на ексархията, на Дебърци е станѣлъ ненавистенъ гърцитѣ владика за сина тѣ многообразни беззаконствования които сѣ на всички извѣстни.

КОСТУРЪ. — *Грцки хубости.* —

— Отъ Костуръ пишамъ до Грцкитѣ вѣстници та подкупуватъ да имъ са прати колкото по-скоро повоназначенитѣ грцкитѣ владика, защото «пнтригитъ на схизматичитѣ, т. е. на Българитѣ отъ дѣнь на дѣнь са умножавали. Дописникътъ като чиракъ на тукашнитѣ клеветници прибави че апостоли на Иансавизма били са вгнѣздили ужъ и въ Костурската Епархия и тѣ на едно съ подманинитѣ калугери и свещеници обхождали селата на тази Епархия и подлѣстали по-протистѣ, като имъ проповѣдували че настанѣло часътъ да са прославѣ Българизмътъ. Дописникътъ прибави йоще и други донесения, но всичко това не показва освенъ самото онова косто Грцкитѣ гркоманитѣ не смѣятъ да искажатъ, а то е че и тази Българска Епархия е взела да иде въ народно съзнание.

Послѣ това въ тази дописка са говорѣ че Костурската каза отъ нѣколко врѣме са намѣрвала въ не толкозъ добро състояние поради злодѣянията които все повече и повече са вършили татъкъ. — Опакуватъ са йоще, че дѣждовитѣ повредили крстцитѣ по нивата а вода не са лавали на земелѣцитѣ да върхатъ, защото ашарътъ не можалъ да са продаде на тѣмъ цѣна колкото хванѣлъ лани.

ПЖТНЫ ВПЕЧАТЛЕНИЯ.

Писмо I.

Драгый ми приятелю.

Азъ ви са бѣхъ обещалъ, прѣди трѣгванieto си отъ Цариградъ, да ви дамъ единъ отчетъ на пътешествieto си по Европѣ, и да ви разкажѣ всичко любопытно отъ разнитѣ градове които бѣхъ посетилъ. На драго сърдце нѣмъ днесъ да изпълнѣмъ обещанieto си, като са каже въкъкъ че описанieto което ще ви дамъ за Европѣ, колкото кратко и недостаточно и да бѣде, не пакъ ще задоволи любопытството ви, и, по крайнитѣ мѣрѣ, ще ви даде едно доста добро понятие за мѣстата, които имамъ честитѣ да посетявамъ.

Както ви е извѣстно, ний трѣгвахъ отъ Цариградъ въ Сѣботъ на 13 Юли. Врѣмето бѣше прекрасно и всичко ни предкажваше едно благополучно и весело пътуване. Менъ ми бѣше доста жално като си помисляхъ че азъ оставямъ Цариградъ, поне за нѣколкосемиднишъ дѣлото ми пребываніе въ града и веселитѣ дни, които бѣхъ прекаралъ въ него, правяхъ ма да го считамъ като мое второ отечество, и азъ неминуемъ да са стѣпнѣмъ отъ да не възлѣхъ при разлѣтитѣ си съ него. Въ идеята, че азъ отивамъ въ единъ странѣ, които днесъ занимава първо мѣсто, сравнително съ другитѣ

части на глобуса, по своето образование, науки и искусство, ма възхитяваше. Азъ щѣхъ да видѣмъ съ очитѣ си онѣзи страны, за които бѣхъ толкозъ много чѣлъ въ книги и слушалъ отъ хората да приказватъ за тѣхъ. «Европа» бѣше моето ежедневно бѣлуване и сега моятъ мечтаніи щѣхъ да са осъществѣтъ.

Дѣтѣ тѣзи и подобни мисли са въртахъ въ главитѣ ми, паракхотъ бѣше вече трѣгнѣлъ и заминуваше покрай Сарай-Буру, когато едно малко приключеніе произведе голѣмо удивленіе и раздраженіе между пътниците. Изненадѣно морето исплъска и сѣкнѣ за затече да види що е. То бѣ единъ геройскы подвигъ на единъ Гъркъ. Дѣтѣ забѣгата, прѣди трѣгванieto на парахода го бѣхъ довели въ вѣнорѣ и го испрѣмѣхъ, по заповѣдъ на полиціитѣ, въ отечеството му. Но Цариградъ бѣше толкозъ мѣлъ за него, щото той, както са виждаше, не можеше по никакъкъ начинъ да са рѣши за да са разлѣти съ него. Той са бѣше съблѣкълъ; върли дрѣхитѣ си въ морето и тогава скокнѣ самъ. Сѣкнѣ единъ върлаше че силното теченіе, косто е при Сарай-Буру, щѣше да го завлече; въ на частъ една варка съ двамѣ неговѣ приятели, които стоеше наблизо, дѣтѣ паракхотъ щѣше да мисе, са приближи и го възмѣхъ отъ водѣтъ. Слѣки останалъ смѣлымъ отъ дѣрзоститѣ на тойзи Гъркъ.

Слѣдъ едно помаяване отъ петъ минути, паракхотъ продължи пътя си, и подиръ два часа ний вече бѣхъ избурили отъ очитѣ си высокитѣ Стамболскы минарета. Морето бѣше тихо, и прѣтнѣтъ съверенъ вѣтрѣцъ ни разхлѣваше отъ горѣщитѣ лучи на слънцето. Бѣше са вече мръкнѣлъ и сѣтката луна една са показваше на хоризонта, когато ний въздохъ въ Дарданелскы протокъ. Зрѣлището бѣше очарователно. Брѣговетѣ на Елленспонта окичени съ различни дрѣвета, сѣношата на небето мѣсичина и заспалитѣ воды на морето, представявахъ единъ прѣтнѣтъ картинѣ. На заранѣтъ ний бѣхъ въ Архипелага. Распрѣлитѣ тукъ тамъ грцкы острови, ако и да не представявахъ нѣщо извъредно забѣжително, давахъ голѣмо удоволствіе на любопытныя пътникъ; и азъ вѣрвахъ че пътуване по тѣзи воды е много по задоволително, нежели по черното море, дѣто на пътницѣтъ оарѣзва да глѣда само море и синьото небе. Сичкитѣ почти острови си приличатъ въ поднѣвѣлитѣ и пуститѣ изглѣдѣ, който тѣ представляватъ. Не са вижда нѣщо друго освенъ высокы голы канары, безъ никакви ошомы или други нѣкои растенія, и азъ не са сумѣвалъ ни най малко че тѣхнитѣ жители сѣ принудени да са хранятъ само съ сухи чирозы и съ гинлы имони.

Слѣдъ плавнѣ ний пристигнахъ на Сира, единъ отъ главнитѣ острови, който служи като центръ на трѣговитѣ между Гърцитѣ и другитѣ Европѣскы страны. Мѣстоположенieto на острова е доста очарователно. Отъ сѣкъ страна е заобиколенъ той отъ други по малкы острови. Срѣщу Сирѣ лежи малкото островче Делосъ, дѣто грцката митологія полага роженieto на аполлона, Бога на Слънцето. Градътъ Сира е основанъ на двѣ неравны могилы, и бѣхътъ му камыни зданія оше повече очуваха пътника. Улицитѣ, ако и тѣсны, сѣ добръ постланы съ плочи и нѣкакъ не приличатъ на цариградскитѣ. Нѣманието на кучета и съвършенната чистота по улицитѣ еищо косто очува всѣлкой Цариграджанитѣ който бы посетилъ този градецъ. Врѣдѣ града са намѣрва едно широко мѣсто, украсено съ разны дрѣвета и постлано съ мраморны плочи, което служи за расходѣкъ на жителитѣ. Въ всѣнко друго азъ имѣхъмъ твърдѣ малкъ различіи между Сира и Галата. Домнитѣ класъ на народа, масата, не различава почти въ нѣщо отъ Цариградскитѣ Пазикарета; а пакъ по вышесте общество ми са видѣ малко нѣщо по почетно и по учтиво отъ колкото Цариградското. Но и тука выи ще забѣжитѣ между хората онѣзи характеристическы чѣрты на Грцкитѣ, — надмѣнность въ мислитѣ за себе си.

Слѣдъ едно бавленіе отъ 4-5 часа, паракхотъ вдигнѣ котвѣтъ си и ний пакъ са намѣрвахъ на отвореното море. Заранѣта рано ний наближихъ южнитѣ частъ на Гърцитѣ и острова Чериго. Тука наблизо сушата са дава въ морето и образува единъ мѣлъ на име Св. Ангелъ. На брѣга на този мѣлъ пътницѣтъ сѣгнѣжда едно малко зданіе, което служи за жилище на единъ Грцкый калугеръ — скитъкъ. Той живѣе тука отъ 30-40 години насамъ, отдѣленъ отъ свѣтскитѣ грцы на този лѣжовенъ свѣтъ и предаденъ на постъ и молитвѣ за душевното си спасеніе. Всичкитѣ грцкы корабы, които заминувае покрай това мѣсто, иматъ обычаи да го посѣщаватъ и да му даватъ по нѣщо за хранѣ; а за възнагражденіе на това, той ги благославя, като имъ желае благополучно пътуваніе. Не знамъ да ли бѣше отъ многото благословіи на калугера, или пъкъ той забравѣ да имъ благослови какъто трѣбаше, тѣй щото ний са намѣрвахъ въ доста силнѣ бурѣ, и когато заминувахъ покрай мѣстъ Матанѣвъ, морскитѣ вълны прѣлѣвахъ въ парахода. Тука наблизо е малкыйтъ градецъ Нарварно, прочутъ по побѣдѣтъ, който съединенитѣ флоты на Франціи, Англіи и Русіи одѣржахъ на Турко-Египетскы флотъ въ врѣмето на Грцкото възстаніе. Градътъ са намѣрва близо до морето и откъмъ морскѣтъ странѣ са защищавѣ отъ единъ старъ крѣпость.

Бурата бѣше престанѣла и морето бѣше тихнѣло, когато на другия дѣнь ний старѣхъмы отъ далечъ стрѣхнитѣ планины на Ипиръ. Срѣщу това пусто и ненаселено мѣсто, островъ Корфу, съ своитѣ кичасты дрѣвета и зелены хѣмове, представяваше единъ поразителенъ контрастъ. Морето, заобиколено и отъ двѣтъ страни съ сушѣ, въ врѣмѣ на единъ широко езеро, и не далечъ градътъ Корфу, съ своитѣ бѣлы къщи и силны укрѣпленія, са показваше. Крѣпостѣта, която са намира близо до морето, е съзидана, врѣзъ единъ стрѣхнѣ канарѣ, и азъ вѣрвахъ че, въ врѣмѣ на войнѣ, твърдѣ малко може да са преземе. Градътъ е доста добръ и улицитѣ му сѣ добръ постланы и направены за да служатъ като расходѣкъ съ пайтоны. Нѣ онова косто ний много прѣвѣжѣ вниманieto на посетителѣ е, разлитѣ расходѣкъ, които са намѣратъ вънъ отъ града. Цѣлитѣ островъ е покритъ съ дрѣвета, повечето маслины, и сѣтката, който тѣ правитѣ, дава голѣмо удоволствіе на жителитѣ прѣзъ горѣщитѣ дни на лѣтото. Нѣ жителитѣ на този островъ сѣ твърдѣ грубы и отворителны, и азъ не бѣхъ повѣрвалъ че може да има хора, които чрѣзъ енизоноицитѣ си само да накарать человекѣ да настрѣхне, ако не бѣхъ видѣлъ Корѣотитѣ.

Сичко обаче косто азъ видѣхъ въ Сирѣ, както и въ Корфу, ми правеше твърдѣ малко впечатленіе. Нѣщата които глѣдахъ не различавахъ почти въ нѣщо отъ онѣзи които виждахъ ежедневно въ Цариградъ, а пакъ хората, съ които са срѣцахъ, бѣхъ почти пакъ сѣхитѣ онѣзи които са намѣратъ въ Цариградъ. Нѣ когато трѣгвахъмы отъ Корфу, азъ съ нетѣрпѣние очаквахъ да видѣмъ Триестъ, дѣто дѣйствиетелно Европа са захлѣщаше за мене. Азъ тука щѣхъ да видѣмъ нѣща които на рѣдно или никакъ са не намѣратъ на Истокъ, и щѣхъ да са срѣхнѣ съ хора, които са славятъ за своето образование и своя напредѣкъ. Два дни плаше оше да пътувахъ и тогазъ ний щѣхъ да пристигнемъ въ Триестъ.

На другия дѣнь отъ трѣгванieto ни отъ Корфу ний видѣхъмы крайбрѣжитѣ на Далмации и единъ малкъ островъ на име Лисса. Малкыйтъ градецъ, който са намѣра на този островъ, е силно укрѣпенъ съ единъ ягнѣ крѣпостъ, срѣщу който Австрійската флота въ въ 1866, подъ управленieto на Адмирала Тегетова, разбѣ Италианскѣтъ. Въ четвъртъкъ на 18-ий Юли ний въздохъ въ Пристанцето на Триестъ, и наистинѣ изглѣдахъ на града не оставише ни най малкото съмнѣніе че ний са намѣрахъмы въ единъ истинско — европейскый градъ. Отъ всѣкъ странѣ человекѣ сѣгнѣжда высокы могилы, покриты съ дрѣвета и зеленинѣ, а пъкъ тукъ тамъ са въздигатъ различни чирѣтници или дѣтнѣтъ къща на нѣкои богатши. Градътъ е основанъ при подножіето на нѣколко хѣмѣ и отъ многото паракхоты и корабы, които са намѣратъ въ пристанището, прилича на единъ цѣлѣтъ трѣговскый градъ.

Не можѣ за сега да ви дамъ едно по подробно описаніе на града и на всичкитѣ любопытности, които той може да съдържа, понеже не са бавнѣхъ никакъ въ Триестъ; но надѣвахъ са че на врѣщаніе ще да имамъ доста врѣме да го разглѣдамъ, и тогава ще можѣ да ви дамъ нѣщо повече за него.

С. Панаретовъ.

Триестъ 18 Юли 1874.

Книжевни вѣсти.

* * * СТУПАНЪ, земеделско-икономическы листъ, издатѣль Д. В. Храповъ. — Нашитѣтъ народъ е тѣй да кажемъ чистъ земеделскы и скотовѣдскы народъ. Единъкото си пропитаніе той очаква отъ тѣмъ занятии. Въ индустрията той не е еще напредѣлъ; въ трѣговлята не го бина твърдѣ и малка е облагата, която вижда отъ първата и отъ втората. А отъ земеделчето, отъ скотовѣдството, той очаква всичко. Между това тѣзи двѣ занятия у насъ са извършаватъ все йоще тѣй, както тѣ сѣ си извършвали въ патриархалнитѣ времена. Нашитѣ орачѣ, нашитѣ овчери и нашитѣ скотовѣдци пѣоще не можѣтъ да са познѣватъ отъ онѣзи добринѣ, които е дала наука на тѣхнитѣ събратѣ по чужбина. Тѣ не умѣятъ да употребѣтъ онѣзи улеснителни средства, които правятъ трудѣтъ по-умѣренъ и награда по-богата. Нашитѣ земеделскы и скотовѣдскы разредѣ нѣма познания, нѣма водачи и упѣтвания за въ работата си.

За да помогне въ туй отношеніе на народа ний, нашитѣ мѣлъ съотечественникъ Г-нъ Д. В. Храповъ, като специалистъ, са е заловѣлъ да издава земеделско-икономическы листъ. До сега са излизѣ 8 книжки, наедно съ прѣтуритѣ. Тѣзи книжки съдържае твърдѣ поучителни статіи и заслуживатъ вниманieto на всѣки ступанъ. Ний сѣмъ дѣлжи да препорѣчимъ туй повремено списаніе на всички приятѣли на книжнѣната. Само тѣй ще може да са помогне на издатѣля му и да са насърчатъ въ сѣдѣванieto на хубавата си работа. Цѣната на годишно теченіе отъ Ступанъ е една бѣла меджидия.

* * * КНИГОВИЩЕ, книжка третѣя. — Честитѣ бѣхъ да видѣмъ и третѣя книжка на Книговище, периодическо списаніе, косто списува Дръ Богоровъ. Ний прѣтохотимъ тозъ

пѣтъ Книговище на-дѣтъ на-три и намѣрвахъ много работи, достойни да изпѣкатъ смѣха и на най-серпознии философъ. На чудноватѣ шутошъ-философъ, ний молитвенѣмъ добръ сподѣлки въ новото поприще да бѣде смѣшенъ; о сѣвнѣ това молитвенѣмъ му малко разумеѣтъ и повечко прѣхлѣснѣтъ и читати. Ако да бѣхъмъ Шутошъ или бѣхъмъ побѣрзали съ първа поща да неспроводимъ Г-ну Богорову и едно зѣвче за по добро извършване на трудното му посланіе.

* * * ДОНКА, приписка изъ живота на фенерскитѣ владѣци въ Българско. — Познатитѣ прѣводѣтъ на Емилиа Галоти е написалъ ново едно списаніе «Донка.» Ний имамъ на рѣдѣ обещанieto на Г-на Панайота Семерджиева и ний неможемъ да са нечуимъ какъ тозѣ чѣвѣкъ са е наелъ да пише съчиненіе когато не може йоще да запише право името си. Всѣки който е видѣлъ Емилиа Галоти, всѣки комуто са падне да прочете и новото обещаніе за Донка ще исповѣда наедно съ насъ че Г. Семерджиевъ е рѣшенъ да ни харже единъ книжовенъ изметъ и нѣщо повече. — По случай трѣба да бѣлѣжемъ че ученицитѣ на Ученическата Дружина пазъ Табѣръ, на който е членъ писачѣтъ на Донка са доказали отъ тозѣ Г-нъ. Тѣ прѣтестиратъ противъ обещанieto на Донка, сѣиватъ на публиката, че Донка е Дружественно прѣтѣжане, като четена въ Дружеството нѣтъ, и прилагатъ че Г. Семерджиевъ зѣлъ съ лукавство изъ кофѣча пѣтъ рѣкописа като искалъ ужъ да отговори на критиката, що му направилъ единъ членъ.

Учитѣтъ събратѣ на Г. Семерджиева му искрено бѣлѣжли че неговѣ Донка не е за прѣдѣ свѣта. Но нашето книжовно юначе не слушало отъ думѣ. Какво да кажемъ на тозѣ стѣжкитѣ?

ПОЛИТИЧЕСКИ ПОВИНИ.

ГЕРМАНИЯ. — Пристигнахъ на апогеята на слава и на величїе, наричанитѣ неподражѣмъ гений въ дипломатията, Пренсъ до Бисмаркъ са не уморѣва да търси случая за да прави шумъ за политиката си. Въ послѣднѣо време гениалнитѣ дипломатѣ са намѣрвалъ да направѣ Данія частъ отъ голѣмата Германска Империя. Той предложѣлъ на Данскитѣ царъ, по единъ изобикновенъ начинъ, да нѣлзе съ всичкитѣ си владѣния въ германската конфедерация. Той поднѣмѣлъ че царѣтъ ще запази за себе си твърдѣ широки права, особито върху данското землѣще. Г. дѣо Бисмаркъ жада най-много това: данската флота да влѣзе въ състава на германската, германскы федерални пристанища да са отворѣтъ на разпѣ мѣста въ Данія. Отъ своя страна Г. дѣо Бисмаркъ обещава да отстъпи не само островитѣ Шлезвигъ, но всичкитѣ Шлезвигъ на Данскы царъ съ условие че това дѣктво ще са подчини на законитѣ на дѣржавата както и другитѣ германскы страны.

Данскитѣ царъ като не намѣрѣлъ тѣзи предложѣния твърдѣ привѣтителни ги отблѣснѣлъ. Разбира са че това не е произисхо добро впечатленіе на Берлинскы първи министръ, че той са е доказалъ за смѣлостѣта на една малка дѣржавица и че е намѣрилъ да си отвърне. Врѣмето са не забавѣ да покаже че Г-нъ дѣо Бисмаркъ са е рѣшилъ да почене неприятелски сношенія съ миролюбивата Данія. Единъ Даноезецъ родомъ изъ сѣверний Шлезвигъ са изгонилъ изъ родното си мѣсто защото показвалъ симпатія къмъ Данія. Тѣзи постѣпки направѣла голѣмъ шумъ и върху нея общественото мнѣніе са занимава твърдѣ много.

По тѣзи работѣ што до пишамъ изъ Берлинъ до единъ Виенскы вѣстникъ: Г. дѣо Бисмаркъ са е рѣшилъ да насили данскитѣ кабинетѣ да раздѣгне питанieto тѣй що да докара Данія по близо до своита дипломатическа пушка. Нашата дипломатия са занимава твърдѣ много съ тѣзи работѣ, защото тѣ може да земе извъредна важность. Чрѣзъ вкарванieto на Данія въ пруско-германската конфедерация ключовѣтъ на Балтійско море ще са намѣрѣтъ въ рѣцитѣ на Прусцитѣ и руската флота ще бѣде напълнитѣ поробена отъ Прусселѣ. Русия нѣма да остави да стане това. А какво ли пѣтъ же каже Англія? Не може да си отрече че отношеніята между Русіи и Прусселѣ сѣмъ поистинѣли. Може да са мислѣ че въ Копенхагенѣ, са побѣрзали да извѣстятъ на русскы кабинетъ исканията на Бисмарка и че запалилитѣ нитѣ заслѣнения за Русіи що е показвалъ чрѣзъ това «вѣтрѣшитѣтъ съюзникъ» сѣмъ прѣзлѣвикали въ Петербургъ жиѣно негоднаване. Изъ всичко това става ялно че мнѣшкитѣ Шлезвигъ не е искараѣ ролѣта си да бѣде политическия палерка (кличѣна кибритъ).»

РУСИЯ. Въ всичкитѣ крѣгове въ Петербургъ са говори утѣхително че, ако русскитѣ кабинетѣ е отказалъ да са седѣнии съ Германия за да припознае по-скоро правителството на Марсѣла Серрано въ Испанія, то не е никакъ поради нѣкаква симпатія къмъ карлистската страна. Русекото правителство поствѣвало спорѣтъ това начало че, въ странѣ распѣксовани отъ междоусобици борби между различни съискатели, правото за припознаѣние принадлежи на самата страна, като обѣи волята си чрѣзъ свободно избранъ пълномощникъ. Русскитѣ Императоръ писалъ едно писмо до

Донъ Карла, който са гледа като гласатаръ на бурнолюбивия въ Испания.

Карлистият правителство шумъ върху това писмо и сочи на него като на актъ, който поддържа тяхна страна. Между това Пордо, вистински официален на руското правителство, не отдава никакъ тона изяснение на писмото. Пордо иска да каже че Императоръ Александъръ не е можалъ да не отговори на Донъ-Карла, че този отговоръ е съществено на една учтивост и нищо повече. Но въ встъпъ случаи непризнането на днешното испанско правителство отъ страна на руския кабинетъ продължава да прави не добри впечатления въ Германия и въ Австро Унгария. Ако вникнемъ на дъга съ който ни разправятъ полуофициалните вѣстници въ Австрия върху писмото на Императора Александра до Донъ Карла, ний кончимъ да кажемъ че Австрия има вече да сдържа безусловно пруската политика въ испанското питанье.

ФРАНЦИЯ. — Всичкиятъ француски вѣстници почти исклучително са занимава тая дил съ побѣдѣнето на Базена. Ето нѣкои откъсци отъ разнишления на тѣзи вѣстници за това.

Францускиятъ вѣстникъ са изразява тъй: «Базенъ побѣгна. Видъ са да е въ Брюкселъ. Хванахъ са лицата върху които има сумѣние че сѫ подпомогнали туй побѣгване. Испитваніята почнахъ. Всичкиятъ вѣстници естествено много са занимаватъ съ тази работа. До нѣкой денъ ще са гонори на публикацията той-зъ епизодъ; ще са иска да научатъ и най-малкитъ му подробности; ще обнародуватъ мѣсто-описанието на островъ; ще далятъ дълбоко-грифончески извѣстия за стражаритъ. А най-послѣ ще научатъ че узникътъ на Св. Маргарита е побѣгналъ, както бѣгатъ всичкиятъ узници, съ помощта на предадени припѣли, чрезъ чуждо-пуща, лѣпи и куражъ. Ще кажатъ че когато Базенъ рѣшиша да взиматъ ония които го пазятъ, може да избѣгва, и че ако би рѣшилъ серьезно да побѣгне бѣдрото око на Фредерика Карла, който го пазеше около Мецъ, има доста разумност, доста лукавщина, доста куражъ шото да може съ 160,000 Французи да премине презъ една линия отъ шестъ левизи, които бѣше заредена отъ 200,000 Германци.

Това би първата бѣжка която направихъ при побѣгването му.»

«Република Французъ» («Сиекъ», «Евеманго» свързватъ побѣгването на Базена съ безконечното бонапартистско съвѣкляне, което, споредъ тѣхъ, брѣпъ въ редовитъ си всякакви службѣ. Не сѣмѣтъ да обвинятъ върховниятъ управителъ но почти че шето направитъ.

«Побѣна» трѣбваше да побѣгне; туй чаканъ и туй са случаи; малко по прѣдъ, малко по късно трѣбваше туй да бѣде. Ний сме на истото мѣсто съ народътъ.»

Туй ся изразява органицъ на Г. Гамбета. А «Сиекъ» са провиква: «Империята бѣше въ затворѣтъ, побѣгна . . . Оукой което ни о-чудна, то е дѣто чана толкозъ време.»

Туй продължаватъ да критикуватъ разнообразно постѣлата на бившия маршалъ френскитъ вѣстници. Републиканскитъ особито иззодохъ върху му такъвѣ трогателни възгласи и възпламенили шото на вѣрно Базенопото сърце трѣба да бѣде каменено за да не са покърти отъ жалостъ.

Въ побѣгването на Базена са бѣ хвърлили обвинѣние върху Вилетта колонелъ-лионезанъ, върху бившия капитанъ Дюна и слугата Барро. Тия трима обвинени са хванати и поморѣ еднѣ съдъ припознани съ са главни подпомощници на побѣгването и са осѣдани на затворъ съразмерно лажности на винитъ си.

Председатели на Фр. Република Макъ Махонъ са застрѣлалъ въ Парижъ отъ пѣтуване, което направя въ сѣверна Франция. Всичката работа на Предсѣлата възраждане на тона пѣтуване не е била друга освѣтъ да прѣма депутации, да испраша депутации, да слуша слова и да отговора. Той утвърдилъ въ исти случаи че ще са труди за укрѣпването на седмилетията си въст.

А какво ли добро ще излѣзе отъ туй пѣтуване за разнѣшуваниитъ, за безпокойнитъ и разнообразно настроени духове въ Франция?

ИСПАНИЯ. — Междоусобната война въ тѣ-зп много страдала страна която бѣше поутх-нала за малко, са подкачила изновою. Не са мина много време бѣше нѣкое обѣкване между Карлиститъ и републиканскитъ войски. Донъ Карлъ съ продължава да взѣрша чръзъ свонѣ такива насилни и злодѣйства шото, споредъ нѣ-коп вѣстници, и самиятъ му приятелъ зелъ да истиватъ отъ него. Между тона карлиститъ ви-ждатъ че упованиа само на себе си тѣ не ще могатъ да издѣлатъ на глава. За това тѣ са почнали да мислятъ само и само какъ да са наградятъ съ повече плячка и обиръ.

Русия продължава не препознава Испан-ската република. Тѣзи нейна политика е про-изведа не толкозъ приятни впечатления въ Гер-мания и въ Австро Унгария. Въ Испания това от-казване прѣти шумъ. Населението на нѣкои глав-ни градове въ Испания гледа на тѣзи постѣпки на Русия като на бѣжка че тѣзи послѣдната не иска да покже ли най-малко намѣсване въ Испанскитъ работи. Между това, споредъ нѣ-

кои вѣстници, въ Мадридъ са занимаватъ по-вечето съ преприя, когато належаща потребѣ е да са прописи за прѣспичането на злото.

Новинитъ пѣзъ Мадридъ ни извѣстватъ че карлиститъ изгори дѣтъ стѣнции върху ли-нията за Мурция и предѣсетъ вагона пѣли съ-стоки. Тѣ бѣршили тѣ локомотива сѣршу е-динъ трѣсъ съ пѣтници и съборили четирѣ мо-ста върху линията отъ Сафаллаза за Нампеллуна. А послѣднитъ английски телеграфически депѣ-ши ни извѣстватъ че едно важно движение е станало. Три републикански военни тѣла са следили и приготвили са да нападнатъ Кар-листитъ станове въ долината на Карскалъ.

РАЗНИ НОВИНИ.

— Миллиитъ понедѣлникъ са празнува рождениитъ денъ на Н. И. В. Султантъ.

— Учѣлище въ Ортакъю. Въ недѣ-ля на 22 того са отлѣра вече учѣлището за-дѣлата въ Ортакъю. дѣто прѣди всяко ще са извѣрши водѣсвѣтъ. Тога учѣлище ще са постѣ-щаватъ отъ малки момченца и момченца Бѣл-гарчета.

— За владѣитъ по епархиятъ Н. Високопреосвѣщенство Свето Русенскитъ Г-нъ Григорий бѣше отишълъ въ Нилъ за разгле-данье на нѣкои тамошни работи. Споредъ нѣ-кои извѣстия той трѣгналъ изъ Нилъ за Рус-се. Нийнитъ чѣтатели знаятъ че Н. Пр-освѣщ. Свето-Нилскитъ е избранъ за членъ на Светил-Синодъ въ Цариградъ. Но както са вижда об-стоителствата не ще му позволятъ да дойде.

— Медицинскитъ университетъ. Тѣзи го-дина въ императоръ медицинскитъ университетъ свѣршилъ курсъ тридѣсетъ ученици. Тѣ за се-га са настанени на болницата «Хайдаръ Па-ша» съ огула тѣзи млади доктори на медицин-ната са мѣлача младиши лѣшъ съотечествен-никъ Г. Андрей М. Рачевъ, родомъ пѣзъ Шу-менъ. Ний честитимъ поправшето му и му же-лаемъ добра сполука.

Бунтувашията на Бедуинитъ. — Споредъ свѣдѣния на Курне д'Орианъ Бедуинитъ въ Сирия са бунтували и правили различни пакос-ти. — Главниятъ управителъ на тѣзи областъ Хазетъ-паша поради едно немаренне въ този случай са промѣнилъ и на негово мѣсто са о-чаквалъ бѣлшитъ велѣтъ велѣтъ Есадъ-паша, о-прѣдѣленъ за главенъ властелинъ управителъ. Споредъ Курниера Бедуинитъ не могатъ са у-мирѣ насилно. Трѣба да ся употребѣ за тона мирѣ и хитра политика. Трѣба да са научатъ тѣхнитъ характери, прѣдразсѣлци, тѣхнитъ слабости, съ една дума общественитъ духъ, който царува въ тѣхнитъ пѣтници.

— Чумата. — Споредъ пѣрвѣнитъ вѣ-щци, въ Алжирѣ е запрѣтено на хаджиятъ да отиватъ въ Мекка на поклонение, както тона става обикновенно всѣка година. Причината на-тона било чумата, която са появила въ Хеджазъ и въ Киренаика. — Също египетскитъ под-крадъ запрѣтитъ да стане тѣзи година покло-ненieto на светитъ мѣста. — Разбира са че и Импер. Правителство ще земе потребнитъ мѣрки въ този случай.

— Руски офицери по предѣлитъ на Ма-ла Азия. Лондонскитъ вѣстникъ «Таймсъ» из-вѣстятъ на предѣлитъ на Персия и на Тур-ция са наѣтрѣли нѣкои руски офицери. Тѣ-зи офицери обвинявали не само отъ любовъ за пѣтуване. Тѣ са занимавали серьезно да сие-матъ прѣписъ на всѣко полезно дѣлае единъ воененъ, който има работа по тѣзи мѣста.

— Споредъ телеграфически извѣстия въ Филаделфия до Таймсъ: Въ Америка, у Лу-изана избухнула една междоусобна война. Та-са потрѣквала отъ провинитъ сили, но не и безъ крѣвопролития. Прочинитъ на този случай за-даватъ страхъ за една нова борба между Сѣ-верна и Южна Америка. Опакуванѣта станали за предѣлитъ на злото.

— Гръцки пѣтриги. Нашинитъ съоте-чественникъ Г. К. Шулевъ отъ Велесъ са на-мѣрваше отъ нѣколко дни въ Цариградъ поради затварянето на търговската имъ къща въ Струмица.

Тона затварянѣ било причислено отъ нѣкои гръцки пѣтриги. Тѣзи дни са извѣстими съ-радостъ че Г. Шулевъ сполучилъ най-послѣ да земе позволение отъ В. Порта за отварянето на търговската си къща.

— Въ четвъртъкъ, завчера, Негово Блажен-ство Екзархътъ на ходи при министрътъ на външнитъ работи.

— Единъ телеграмъ отъ 19 септемвр. пѣзъ Лондонъ извѣстятъ че въ дипломатическитъ крѣ-гове са гонорили за нѣкакви преговори между Руссия и Англия. Тѣзи преговори ималъ за-цѣлъ да са измѣнятъ средствата за рѣшаването на Шлезвигската въпросъ. Въпросъ сѣстои въ тона дѣто Пруссия иска да погълне сѣв-ний Шлезвигъ, а Дания са опира на тона, ер-Парижъ 2 окт. (н. к.). — Едно бунтуване избухнуло въ Буенос-Айресъ.

Венна 2 окт. (н. к.). — Зѣшото Портата прѣстѣтира противъ търговскитъ транзитъ който ставане между Австрия и Ромѣния, австрий-ското правителство ще направя само търговски-сговора (конвенция) като иска съгласенето на Портата. Руссия и Германия сѣ съгласни да направятъ същето.

Двойна мола. — Дръ Банлъ е представилъ на Парижскитъ факултетъ на медицината, едно твърдѣ любопитно и чудовищно явленіе.

Туй явленіе е една млада четирнайсетгоди-шная мола, която отъ кръстѣта на долу има двойно тѣло сѣрѣшъ дѣтъ отдѣлни тѣла които работѣтъ независимо едно отъ друго. Момата има само два крака, отъ които всѣки единъ на едно тѣло.

Момичето, което са зове Бланшъ Думастъ, е твърдѣ здраво и чѣтаво и сѣ благоприличне-стояло на нѣпѣта и опититъ на лѣкаритъ.

Нечувана кула. — Въ 1876 година, въ Филаделфия (Америка), се стана едно изложба за да са тържествено създѣтѣно на прослава-ването на Американска независимостъ. Съеди-ненитъ Щати се издигили една чудна на-тура, една исполниска кула, която се надми-вали всѣки такъвѣ направя, издигани до сега въ разни страни на земното кълбо. Кулата ще бѣде висока 1,000 крака, сѣщо осмо чудо на свѣта.

Херисовата кула има около 480 крака вѣ-сочина; кубето на Св. Петръ, въ Римъ, 473, Хефреновата пирамида, 454; Страсбургската съборна черква, както и Св. Стефанъ въ Вѣнна 438. Съборната черква Св. Павелъ въ Лондонъ, 375 иде подиръ този колосъсъ, и еше послѣ платъ много други забѣлжителни по-строения въ пѣтътъ части на свѣта. Да не за-бравимъ тоже Ротондата, въ послѣдното виен-ско изложение, която имаше 348 крака.

Туй осмо чудо на свѣта, Филаделфската ку-ла, ще са построн отъ амер. жѣлѣзо на дѣски. Ти ще бѣде тѣрколѣста. Най-долъ презъ сѣв-лата ще има 150 крака и ще вѣтълна къмъ върха, дѣто не ще има повече отъ 30 крака. На дѣжъ отъ долу чакъ до горѣ презъ сѣв-лата се прѣмине единъ пробитъ стѣлбъ де-белъ 30 крака.

Около 25 милиона грошове ще отплатъ за-направата на туй построніе, което ще трае-коматѣ дѣла година. Прѣдполагатъ да са на-правѣ не далѣкъ отъ сѣмѣй палатъ на Излож-бата за да могатъ станѣти на палатъ да бѣ-дѣтъ освѣтени отъ електрическата свѣтлина, която ще са распрѣсва отъ върха на новата Вапалонска кула.

Два пигмел. — Презъ послѣднитъ декември, римскитъ учени почувствонахъ една голѣма жалостъ отъ новината за смъртѣта на тѣхнитъ събратъ, свѣтлий патешественикъ Млани, на-тонаренъ съ работа какнато бѣше Ливингсто-новата, и който въ край на похода си умрѣлъ въ Египетъ. Помежду прѣметнитъ копѣюбни-сбирката на покойникъ приказватъ за два пи-гмел, за които ето какъ пишатъ на послѣднѣо пѣзъ Египетъ:

«Трѣба да имате за положителна истина че скоро ще стигнатъ въ Римъ двата пигмел, ис-пратени отъ Млани за нашето (Римско) Гео-графическо общество. Тѣ сѣ Акаси, едно пле-ме подъ екватора и сѣ живи. Акаситъ сѣ-потомци на таинственитъ дребиникъ сѣмѣства за които говори Пролодъ въ които той при-казва боеветъ противъ жѣранитъ. Ученитъ пѣ-твикъ Шнейфуртъ ни учи напротивъ че са бѣлѣтъ противъ слоноветъ. Тонко тѣ сѣ дреби-шото могатъ да са скриватъ въ трѣвитъ. Коло-сцитъ не могатъ да ги видѣтъ въ тѣзи до-жудѣния ги завладѣватъ като имъ вѣсчовратъ очнитъ съ малкитъ си стрѣли.

Тонъ народъ отъ аждажѣна живѣе близо до Имамъ Имамъ, и презъ дълго време тѣхъ ги-земахъ за опѣшитъ хора, или ако шето по-добѣтъ за челоукообразни маймуни, които по-изгледа си приличатъ най-много до челоука, и тѣи повѣрватъ теорията на Дарвина.»

ПИСМА И ОТГОВОРИ.

— 0 —

До всичкитъ наши настоятели. — По-трудете са да ни отговорите по коко заста-да ни испращамъ. Сторете ни по тона добро-дѣто да съберете и да ни испратите поне-шестмѣсечнитъ спомощствования.

До нѣкои читатели. — Въ вашитъ гра-дове, виѣ знаете копъ сѣе, приемате по единъ-лѣстъ за читалницето. Хубава работа! И ний-мисламъ че подобнитъ заведеніе сѣ основани на насъ за насѣрчането на книжничната!

До еладиката въ Н. — Прѣдъ Вашето намѣ-стѣние въ епархията ни у града Н. имамъ 5-6 спомощствования. Подиръ отиването Ви за-тамъ пращамъ само единъ лѣстъ до Ваше Ви-соко Преосвѣщенство. — Кой ще плати поне-неговата стойностъ?

Г-ну И. въ Брайла. — Чакамъ да ни отго-ворите коко заста ще ни испращамъ. Ний-поянимъ хубавитъ въ общания и много ож-даимъ отъ вашата дѣятелностъ.

До Чагалитното Настоят. въ Р. — Малко ли-чавахъми та не намѣрхихте време да ни очистите-кѣтката. Замете прѣдъ видъ настоящето ни-положение и постѣпете както обичате. Недѣ-йте забравя само че дѣлѣтъ на вѣско читални-е цѣлъ сѣята и висока. Чакамъ отговоръ съ-първа тона.

Въ Пѣрно. — Г. И. Отъ Васъ очаквамъ нѣщо повече. Тона е доволно да ни рѣзбирете-**Въ Сливенъ и въ Видинъ.** — Чакамъ отго-вора Ви.

Българ. Блягод. Брат. «Просвѣщение» въ-Цариградъ има честь да извѣсти на публика-тъ че отъ 22 текущего до 22 бѣлѣщего Октомври ежедневно освѣтъ чѣлѣнитъ два на-тората на Братството въ Балъ-Капанъ № 69, ще бѣде отворена отъ 4 до 10 часа прѣзъ-дени, и ще ся распродѣватъ вѣщитъ отъ жен-скитъ рѣкодѣлия които ся останали за смѣтка на Братството.

Продажба щѣ са извѣрши съ мезата. Въ-тѣзъ продажба купувачитъ могатъ да си до-бавятъ цѣли такми за постиганіе стап, —-книжни, мазотѣ възпалителъ потрѣби кѣтъ: кѣлѣ-хубави, изработени кѣлѣния отъ нѣкои: кѣлѣ-мѣта, пишкѣре, чорани, черпѣта, кѣрпи, вра-товѣрски, копринени платна, бурнѣжучи рѣзъ, чаршафи, на канѣва невзвѣни възгданѣ-кѣи плати, чехли и пр. пр. Сливенски и Кало-ферски шапѣци мѣжду които ся намиратъ отъ 2-аршина широчина. Надѣемъ ся чѣи ще да са-нагѣратъ поне любители които да дойдатъ да-разгледаятъ вѣсуетъ и изѣкнѣността на българ-скитъ ракодѣлия.

Братството «Просвѣщение» при туй моли и-всички ония които печѣлятъ отъ Лотарията му-пестеглена на 16 Априли и които още не сѣ-сѣ прѣбрали вѣшитъ най-много отъ днесъ до-2 месеца да си ги прѣматъ чрезъ техни по-ставени лица. Инакъ, които не ся съобразитъ съ туй послѣднѣо извѣстѣе, послѣ два мѣсеца-губи правото си и Братството не е отговорно.

За Настоятелството
Писарѣтъ В. В. Бѣрнезъ
Цари градъ 1874 Септемвр 19

Цариградъ 19/1 8/еріи 1874.

Господине,

Извѣстятъ ни че въ тукашната пѣща съ-тавѣтъ една Търговско-Коммисіонерска къща-подъ дружествено наименованіе

Хр. Арнаудовъ & С-іе

Колто ще ся занимава:

1-о Съ търговски дѣла въобще за вѣснѣно-и изясненіе на разни стоки за чужда смѣтка-противъ коммисіона;

2-о Съ прѣпращанье по сухо или по море-на разни чужди стоки, възложени на нѣя;

3-о Съ парично прѣдпращанье върху стоки, павѣрени на нѣя за расправяне;

4-о Съ събиране на полицѣ за чужда смѣт-ка, и съ всякакви финансовѣ дѣла.

Управленіето на къщата и подписването на-пѣтѣти фирма са възложѣ на Е-на Хр. С.

Имамъ прочее честита да ви препорѣчѣ-както къщата тѣи п управителѣ и, и да ни-принесе мѣтъ учѣли поздравленія.

(подп.) St. Volgo.

Цариградъ 19/1 8/еріи 1874.

Господине,

Отъ приложения въ настоящето ми церку-ляръ извѣдетъ отъ Г-на Ст. Волъа ще ся из-вѣстѣе за съставленіето въ тукашната пѣща на една Търговско-Коммисіонерска къща-подъ наименованіе

Хр. Арнаудовъ & С-іе

На колто управленіето са възложѣ върху ми-отъ основатели и.

Съ надежда че ще ни почтете съ нашето-добріе и че ще благоволятъ въ случай да одо-бритѣ моята службѣ, моля въ да прѣемѣте-поздравленіето на отличнитъ ми кѣтъ васъ почитанія.

Готовѣйтъ

(подп.) ХР. С. АРНАУДОВЪ.

Долоподписаннитъ земами честь-та-да извѣстятъ на почитаемата публи-ка че отъ нѣмъ комисіонерска къща-тука подъ названіе.

КАЦОВЪ И ГЕРЕНОВЪ,

и ще са занимавали както съ прие-манье и прѣпращанье на разни при-латески стоки, тѣи сѣщо и съ разни-порѣжѣти. За тона, които прѣятѣли-иселажѣ да ни почтѣтъ съ доверіето-си, нека бѣдѣтъ увѣрени че всѣкога ще-са трудимъ да имъ заслужимъ искрено, точно и най-сходно съ интереситъ имъ.

Елчо Н. Кацовъ.

К. Гереновъ.

ВАРНА,
21 Септемвр. 1874.

Въ книгопродавницата ни има за прода-нѣ книжки издадени отъ Г. Х. Стачевъ, съ-едн твърдѣ утѣрена цѣна; които Г-да искатъ да сѣ ползуватъ, нека ся отнесатъ на право-до подписанитъ за споразуменіе.

НИКОПОЛЪ 18 Авг. 874.

Хр. С. & Т. Стачевъ

Въ Печатницата на Д. Арамиана.